

Fénysugár

Evangeliumi hitébresztő és hirtelnyitő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár ev. lelkész. Laptulajdonos: „Fébé“ Ev. Diakonissza Nőegylet. Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára félfévre 2 pengő 25 fillér, azaz 2800 korona, többes küldésnél 2 pengő, azaz 25000 korona. Egyes szám 2200 K.

Hogy keresed a názáreti Jézust?

Talán azt feleled erre a kérdésre, hogy sehogy. Még nem is jutott eszedbe, hogy keresd. Pedig keresned kell, s meg is kell találnod, mert nála nélkül céltalanul bolyongsz ebben a földi életben, s a halál után nem juthatsz be az üdvözültek helyére, a mennyországba. De ha megindulsz Őt keresni, akkor könnyen megtalálhatod, mert Ő már keres téged. Ő a jó pásztor, aki elindult tévelygő juhocskája után, s mihelyt annak panaszos segélykiáltását hallja, azonnal odasiel, hogy a veszélyből megmentse és keblére ölelje. Ő az, aki kitárt karokkal így szól: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megterheltetek, és én megnyugosztlak titeket.“ Ha belefáradtál az élet sok gondjába, szenvedésébe, halld meg ezt a hangot és keresd meg azt, aki téged keres. Ő az, aki kínos kereszthalált szenvedett, mert magára vette mindnyájunk bűnét, a tiedet is. Keresd őt a megfeszítettet. Ha így keresed őt, akkor neked is szól az az angyali szózat, mely a Jézus sírjához menő asszonyokat fogadta: „Ne féljete, a názáreti Jézust keressétek, aki megfeszítettet? Föltámadott, nincsen itt.“ (Márk 16: 6.) Aki föltámadott, az ma is él, ma is megtalálhatja Őt, aki igazán és helyesen keresi.

Mert lehet Őt másképen keresni. Úgy, mint azok a katonák, akik erre a kérdésre: Kit kerestek? azt felelték: A názáreti Jézust. (Ján. 18: 7.) Ők is a názáreti Jézust keresték, de miért? Hogy elfogják, meggyötörjék, megöljék. Lehet ma is így keresni a názáreti Jézust az övéinek személyében, az Ő gyülekezetében, amely Őt itt a földön képviseli. Talán így keresed Őt? Talán azok közé tartozol, akik a Jézus hűséges követőit, a róla vallást tevőket kigúnyolod, lenézed, üldözöd, s kész volnál őket halálra keresni, mint egykor Saul, ha olyan időket élnénk, amikor ez lehetséges? Vigyázz, mert ha így keresed Őt, akkor is találkozni fogsz vele, de nem mint szelid Megváltóval, hanem, mint hatalmas, itélő Biróval! Még van idő megfordulni, Saul is megfordult és Pállá lett, te is fordulj meg és légy aláztos bűnössé, aki az ő Megváltóját keresi. Meg fogod Őt találni, s boldog lesz a találkozás!

Vargha Gyuláné.

Nézzetek Jézusra és ne az Ő nyomoruságos eszközeire, akiket Ő minden pillanatban elvehet tőletek.

Trudel Dorottyá.

Trudel Dorottya.

Männedorfban, Zürich közelében született 1813. okt. 27-én. Tizenegyedik gyermeke volt egy hívő édesanyának, ki sohasem hivatott orvost. A gyermekek így megszokták, hogy az Ur segített, mikor betegek voltak. A kis Dorottya szívében eleitől fogva olyan bensőséges istenfélelem volt, amilyent sokaknál még megtérés után sem találni. Iszonyodott minden tisztátalanságtól és mikor később a püspőség jelentkezett rajta, egy szemérmellen fiatalemberrel való küzdelméből származtatta. 1835-ben nagy hatással van rá egy barátjánőjének hirtelen halála, akivel táncolni szokott. Ettől kezdve egyetlen vágya: Jézus tulajdonává lenni. Közben maga is beteg lett s halálvágya, meg az orvos megállapításai ellenére is meggyógyult. Beteges, satnya testben selyemszövéssel, majd virágkészítéssel keresi kenyerét. Ekkoriban tesz bizonyosságot először a házukban dolgozó munkások előtt az örömről, ha az ember Krisztus által engedi magát a világtól szabaddá tétetni. Egyszer a munkások közül négyet, miután az orvos rendelte orvosságtól mindig rosszabbul letiek, Jakab 5 alapján kézzrátétel útján gyógyuláshoz juttatott. Ettől kezdve két dolog állott előtte: Tenni, amit Isten igéje mond és szeretni az embereket teljes odaadással s úgy hogy amellet én magam nulla maradjak.

1852-től különösképp szíven kezdi hordozni az elmebetegeket és bár ő tiltakozik ellene, egy általa megtért lélek beteget küld házába, akiken ezután csodálatos gyógyulások következnek be. 1856-ban már második házat kell nyitni a betegek számára s a hatóság okvetetlenkedése is csak arra szolgált, hogy azután annál jobban

megteljük a ház vakok, süketek és sánták csapataival.

A betegekkel szemben csak bibliai eszközöket használt. Legfontosabb volt, hogy a házban az imádság szelleme uralkodjék. Valóságos orvosságot látott az Isten igéjében. De emellet a szigor, a fegyelem és határozott fellépés is jellemezte áldásos munkáját. Eleinte nem tartott önálló biblia-órákat. De mikor már oly sokan voltak, hogy nem tudott mindenkivel külön beszélni, hétköznap 3—4, vasárnap 5—6 áhitatot tartott. Hatalmas erővel és szeretettel tárta fel az Igét s benne azt, hogy „mi Jézus terve a te szíveddel.“ Elmebetegek, gyógyíthatatlannak minősített betegek gyógyultak meg nála, sokszor egy 24 órán belül. Mikor kérdezték, mi által, Trudel Dorottya így felelt: Krisztus vérének ereje által. Egy francia úr le akarta leplezni, hogy mágneses erővel történnek a gyógyítások. De mikor részt vett egy biblia órán, meggyőződött, hogy egy mágnese van Trudel Dorottyanak: Jézus.

1862-ben újévi igéje I. Krón. 29. figyelmessé teszi arra, hogy rendelkezze el házáat. Az akkor még fiatal Zeller Sámuelben látja meg az Úrtól műve folytatóját. Az utolsó időig bámulatos önmegtágadással, a saját nyomorult állapotától való eltekintéssel szolgál, szolgál és szolgál. Lelki gyermekeknek nagy szerege vette őt körül és tekintette lelki anyaként. De ő nem mulasztotta el az embereket az Úrra utalni.

Betegágyán sokszor hangoztatta különös boldogsággal: „Krisztus győzött! Glória!“ 1862. szept. 6-án halt meg. Koporsója felett a 116. Zsolt. 3—16. mutatott rá arra, hogy mekkora „ajándéka volt Istennek“ Trudel „Dorottya.“

Jézus, légy ezerszer áldott.

Gerhardt Pál.

Jézus, légy ezerszer áldott,
Szent s örök szerelmedér,
Bűnömért, mely Téged bántott,
Bűnhődést Te szenvedél;
Meváltásom ára lett,
Hogy kiontád véredet,
S elszenvedvén a keresztet.
Lelkem üdvét megszerezted.

Gyógyíts meg minden bajomból,
Lelkek égi orvosa,
Gyötrő, kínos fájdalomból,
Mit reám a bűn hozta,
Ádám gyászos este is,
S önmagamnak veszte is.
Mert ha véred megtisztíthat,
Vége akkor bűnnek, kínnak.

Vésd be mélyen a szívembe
Minden véres sebhelyed,
Hogy ne legyen elfeledve,
Mit feledni nem lehet;
Hisz Te vagy legfőbb javam,
Itt szívemnek nyugta van,
Elfogadva lábaidnál
Mit kegyed s szerelmed kínál.

Ford. Vörgha Gyuláné.

Ez az.

Egy lelkész mondta el magáról a következőket: „Amikor a teológiát elhagytam, olyan hitetlen voltam, hogy kijelentettem, hogy Jézus Krisztust, mint Istennek egy-szülött Fiát és mint a bűnös emberiség Megváltóját nem fogom hirdetni. Nem is tettem. Buzgalommal és igyekezettel, de hideg szívvel prédikáltam a kötelességtudásról, az erényességről, stb. Az Úr Jézus kegyelme idegen volt számomra és a kereszt bolondság. De ennek meg kellett változnia. Egyszer egy haldokló asszonyhoz hívtak. Nagyon nyugtalanította őt a lelke üdvösségének a kérdése és nagy félelemmel keresett segítséget. A bűntudat és a szent Istentől való félelem nem hagyta sem éjjel, sem

nappal nyugodni. Meg akartam őt vigasztalni, de természetesen nem a Bibliából. Beszéltem becsületes-ségéről, a mindenható Atyáról, még egy másvilágról is, de minden csak még jobban fokozta a kétségbeesett lélek félelmét. És én is — be kell vallanom — félni kezdtem, látva az asszony szomorú állapotát és szavaim eredménytelenségét.

Végre az a gondolatom támadt, hogy elmondom neki valamelyik a Bibliából vett vigasztalást, pl. a bűnösöknek a Krisztusban ígért bűnbocsánatát. Beszéltem Istennek az Úr Jézusban megnyilvánult nagy szeretetéről, megmutattam neki a gyermek Jézust a bölcsőben és az Úr Jézust a kereszten. Óh, ha láttad volna akkor az asszonyt, hogy ragyogtak a szemei, hogy sugárzott az arca, milyen áhitattal kulcsolta össze a kezeit. „Ez az, ez az, amire nekem szükségem van! Szóljon még erről! Ez nyugalmat ad és örömet a halálban!”

És akkor az Úr megnyitotta az én szemeimet is, térdre rogytam ott az ágy mellett és életemben először kiáltottam a szívem mélyéből a Megfeszítetthez — a betegért, de magamért is. És az Úr meghallotta a mi kiáltásunkat és megkönyörült rajtunk. Az asszony békességben halt meg és abban a boldog bizonyosságban, hogy az ő Megváltója él és hogy aki benne hisz, nem hal meg, hanem elnyeri az örök életet. Én pedig boldogan adok hálát a Megváltónak, hogy azt a nagy titkot, amit eddig megvettem, hirdethetem.

Az igazság hirdetőjének nem szabad művészileg prédikálni, mert akkor a művészet fogja meg a szíveket; a prédikációnak tömörnek és egyszerűnek kell lennie. Ilyen az egész biblia is, azért értik meg az emberek, s amilyen a biblia, olyanak kell lennie az igehirdetőnek is.

„Az Úr angyala...
kiszabadítja őket.“

Zsolt. 34 : 8.

Hebich Sámuelnek, India nagy misszionáriusának életéből beszéli el egy hívő hindu nő a következő esetet:

Sok nép gyült össze egy bálvány-ünnepélyre. A hindu főpap egy fehér elefántot vezetett elő, amit a hindu nép szent állatnak tart és áldozatokat mutat be neki. A legnagyobb zaj közepette egyszerre csak azt lehet észrevenni, hogy az emberek másfelé néznek, arra, amerről egy erőteljes hang hallatszik. A kedves Hebich misszionárius az, aki ott áll segédjével és hívogatja és kérleli a szegény pogányokat, hogy jöjjenek a drága Ur Jézushoz, aki megmenti a bűnösöket. Mikor azonban a pogány pap ezt meghallja és észreveszi, hogy a nép őtőle elfordul és amarra néz, nagy haragra gerjed, mert azt remélte, hogy ma sok pénzt kap az elefántja, így tehát a maga számára. Haragjában a misszionáriusra uszítja az elefántot. Az csakugyan elkezd a jelzett irányban ügetni, s útközben még egy nagy faágat is letör, mint ha fegyverre lenne szüksége, s úgy megy neki a misszionáriusnak. Mikor ezt annak segítőtársa észrevette, el akart futni, de a misszionárius visszatartotta és így szólt hozzá: „Gondolj csak Dánielre az oroszánbarlangban és ne félj!” s ő maga nyugodtan továbbpredikált, mert tudta, hogy az Ur vele van. A pogányok azonban, akik körülötte álltak, azt hitték, hogy most már nem segíthet rajta az Istene, s várták, hogy az elefánt mikor hajtja felé a nagy faágat. De mennyire elcsodálkoztak, mikor látták, hogy az elefánt orrmányá-

ban a nagy ággal, nyugodtan körüljárta a misszionáriust, aztán letette az ágat közvetlenül a lába elé, anélkül, hogy csak legkevésbé is bántotta volna. De mi legyen most már az ággal? Hebich Sámuel mindjárt fölismerte ebben Isten ujját, ráállt a nagy ágra, s avval is magasabb lett, úgy hogy az összes jelenlevők közül kimagaslott s a hangja annál megszébbre elhatolt. A pap dühösen uszította rá még egyszer az elefántot, de az semmiképpen sem akart engedelmeskedni. Erre a misszionárius intőleg emelte föl az ujját s így kiáltott a pap felé: „Mivel engemet mindenáron el akarsz pusztítani, vigyázz, hogy az igazságos Isten rád ne fordítsa az állatnak a dühét.“ A pap haragja most már nem ismert határt, valjon elárulja-e tehetetlenségét az egész nép előtt? Nem, neki kellett fölülkerekedni, azért még jobban ráordított az állatra, sőt rá is ütött. Ehez azonban az elefánt nem volt szokva, s ahelyett, hogy a misszionáriusra rohant volna, hirtelen megfordult, a papot földre vetette, s széles, nehéz lábaival addig taposta, míg meg nem halt.

Igy tett bizonyosságot az Ur az Ő szolgája mellett, s megdicsőítette szent nevét ellenségei előtt.

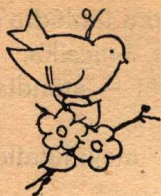
Apróságok.

Az égben van evangélium szenvedés nélkül. A pokolban van szenvedés evangélium nélkül. De a földön a szenvedést és az evangéliumot nem lehet egymástól elválasztani.

Funcke Ottó

*

„Tudok mindent, amit a pap prédikál“ — felelte valaki gúnyosan, mikor a templomba hívták. Amire az, aki hívta, ezt mondta: „Én is ismerem már a kenyér ízét és mégis újra meg újra kell azért ennem.“

Gyermekeinknek!

Margitka virágai.

A kis Margitka szereti nagyon a virágokat. Alig várja már, hogy reggel kimehessen a kertbe és megnézzze, hogy melyik nyílt ki tegnap óta. Vidáman köszönt minden kis bimbót, rügyet és előre örül, hogy milyen szép virág lesz belőle. Hát még a pillangókat hogy szereti, amikor a szárnyuk gyönyörűen csillog a napsugárban. Még a zümmögő méhecskében is gyönyörködik, amikor kiszivják a virágból az édes mézet.

Margitka nemcsak gyönyörködik a virágokban, hanem dolgozgat is a kertben és segít nénikéjének. Ott sűrög-forog mellette és kérdegeti: ezt huzzam ki? Ugy-e ezt is kihuzhatom, hogy semmi ártalmas gaz, vagy gyom ne maradjon a szép virágok közt?

Amikor ezt látom, mindig arra gondolok, hogy az Ur Jézus is így szereti látni a ti szívetekbe ültetett szép virágokat, hogy ne legyen közte semmi gyom. De ha Ő figyelmeztet benneteket, hogy mit kell onnét kiszedni, akkor figyeljetek rá és tépjétek ki az Ő segítségével, de ne csak úgy felületesen, hanem gyökerestül, hogy ki ne nőjön újra. Tudjátok-e mik ezek? Az irigység, az elbizakodottság, önzés, hiúság, hazudozás, engedetlenség.

Ha az Ur Jézus szavának engedelmeskedtek és az Ő Igéje szerint gondosan kitararitjátok szívetek virágos kertjét, eljuttok majd egyszer abba a gyönyörűes menyei kertbe, ahol az Ur Jézussal együtt kertészkedhettek.

Ugy-e gyermekek, szeretnétek oda eljutni?

Hogy szerette a kis Mária az Ur Jézust?

— Édesanyám — kiáltott a kis Mária — olyan álmos vagyok, szeretnék már aludni.

Kék szemeit már alig tudta nyitva tartani az álomosságtól.

Mária anyja boldogan ölelte meg kis lányát és egy búcsucsókot nyomott a homlokára.

— Mondd, kis lányom — kérdezte — miért bújsz te mindig az ágy egyik oldalára? Le fogsz esni, a fejed nincs is a párnán!

— Anyám — súgta Mária és csudálkozva nézett anyja kérdező arcára — az Ur Jézus azt mondta, hogy nem volt helye, ahova fáradt fejét lehajtsa, amíg a földön járt. Hagyok minden éjjel egy kis he-

lyet Neki is a párnámon és akkor azt álmodom, hogy az Ur Jézus odahajtja a fejét és ott pihen.

Amint ezt elmondta a kis Mária, oldalra fordult és álmos szemei becsukódtak.

Az édesanyja pedig könnyes szemmel adott hálát Istennek gyermekéért.

Az ég igazi oldala.

Szoktatok-e gyönyörködni gyermekek a csillagos égen? Láttatok-e már annál szebbet, mint amikor a szép sötétkék ég telistele van hintve ragyogó csillagokkal. Megkerestétek-e már ilyenkor a göncölszekerét, a tejutat, a sarkcsillagot? Ha nem, kérjétek meg édesapátokat, édesanyátokat, hogy mutassa meg néktek!

Egy ilyen szép estén ment hazafelé Évike is a rétről az édesapjával. Állandóan felnézett, mint ha meg akarta volna számolni a csillagokat. Megkérdezte tőle az édesapja:

— Mire gondolsz, Évikém, amikor folyton az égre nézel?

— Aira gondoltam, édesapám — felelte Évike — hogy milyen gyönyörű is lehet az ég az igazi oldalán, ha még a fordított fele is ilyen szép.

Hogy lesz a szív fehér?

Jancsika olvasta Dávid imáját a Bibliában: „Mossál meg engem, hogy hófehér legyek!” Odament az édesanyjához és kérdezte:

— Hogy tudja Isten úgy megmosni a szívet, hogy fehér legyen, mint a hó? Ezt én nem tudom megérteni!

Az édesanyja megkérdezte tőle:

— Nem irtál tegnap a táblára?

— Irtam — felelte Jancsika.

— Hozd ide a táblát — mondta az édesanyja.

Jancsi elhozta és megmutatta az édesanyjának.

— Hol van a tegnapi irás róla? — kérdezte az édesanyja.

— Letöröltem — mondta Jancsi.

— És hol van most?

— Azt nem tudom. Nincs itt.

— Így van ez a te bűneiddel is, ha az Ur Jézus vére eltörölte, akkor akármilyen feketék is voltak a te bűneid, fehér lesz a szíved, mint a hó.

„Az én otthonom a mennyország!”

Cyrellus római fiú volt. Az anyja megismerte az Ur Jézust és a fiának is beszélt róla. Cyrellus szívét egészen az Ur Jézusnak adta. Amikor az édesanyja meghalt, pogány apja elűzte hazulról. Őt is, több más római keresztyénnel együtt elfogták és megkérdezték, hogy ilyen fiatalon akar-e vértanúhalált halni.

— Igen — felelte — az én otthonom a mennyország, én az Ur Jézushoz akarok menni.

A porkolábok azt gondolták, hogy a vérpad el fogja ijeszteni. De Cyrellus nyugodt maradt, amikor a máglyát meglátta és azt kiáltotta:

— Haza vágyom. Ne sirassatok engem! Gyorsan végezzetek!

A lángok közül mégegyszer hallatszik Cyrellus hangja:

— Keresztyén vagyok!

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Szept. 16. Jer. 33:12–22. Isten bőkezű Úr, aki annak, akinek megkegyelmez, gazdagon osztja ajándékait. Izraelnek is minden testi és lelki jót ígér, és pedig nem csak ideig-óráig, hanem mindörökkre, s ha Izrael eljászolta is a maga jogait Isten ígéreteihez, s emiatt egy időre félretétetett, azért az ígélet fennáll, mert „megbánhatatlanok Istennek ajándékai s az ő elhívása” (Róm. 11:29.) S ha Izraelhez ilyen kegyellemmel van, hogyne várhatnánk tőle mi is mindent, miután az Ő megszülött Fiát adta értünk? (Róm. 8:32.)

II. Tim. 1:1–14.

Szept. 17. Jer. 37:1–15. Jeremiásnak is az a sorsa, ami Isten nagyon sok gyermekének, és pedig épen a leghűségesebbeknek sorsa volt már azóta is: mikor a legjobbat akarja, mikor Isten üzenetét hirdeti, akkor meggyanusítják és méltatlanul bánnak vele. Pedig a hitetlenek, mikor bajban vannak, akkor mégis csak Isten gyermekeihez fordulnak s őket kéri, hogy imádkozzanak értük. De persze az imádság meghallgatását úgy szeretnék, ahogy azt ők magok elgondolják, s ha nem úgy következik be, akkor az imádkozó ellen fordulnak. De Isten gyermekeinek tudniuk kell azt, hogy a tanítvány nem nagyobb az ő Mesterénél, s ha az Úrnak szenvednie kellett, az ő sorsok sem lehet más.

II. Tim. 2:1–13.

Szept. 18. Jer. 37:16–38:6. Jeremiás egyik bajból a másikba jut. Pedig igazán joggal kérdi, hogy: mit vétettem ellened és ellenetek? Mintha ő benne is már előképe jelennék meg az Úr Jézus szenvedéseinek, akiben még ellenségei sem tudtak bűnt fölfödözni, s így kénytelenek voltak bűnül róni föl neki azt, amit épen az ő lelkők javáért cselekedett. A prófétai szó is Jeremiás ajkán Isten kegyelmének újabb meg újabb jele volt, intés, figyelmeztetés, dorgálás, de mindez hiába. Aki megkeményíti a szívét, annak számára nincsen mekkülés.

Jób 5:17–26.

Szept. 19. Luk. 7:11–17. Mikor az Úr Jézus a keresztfán szenvedett, akkor avval is gúnyolták ellenségei, hogy másokon segített, önmagán pedig nem tud segíteni. Tuduít volna, ha akart volna, de nem akart, mert az Ő keresztihalála volt a mi bűneinknek váltsága, s azt akarta, hogy ez elvégeztessék. De ahol az emberek lelki java azt kívánta, hogy bizonyosságot tegyen arról, hogy ő az élet fejedelme, s úr a halál fölött is, olt kész volt a segítséggel. Jairus leánya, a naini ifju, Lázár, mind annak a bizonyoságtévői voltak már előre,

amit aztán Jézus feltámadása a legfényesebben hirdetett, hogy Ő meggyőzte a halált, s mi is mindnyájan feltámadunk.

Ef. 3:13–21. Máté 11:25–30. Zsid. 12:18–24.

Szept. 20. Zsolt. 66. A hálaadás igazi mivoltát csak az értette meg, aki nem csak azért tud hálát adni, ami első tekintetre is kedves és jó az emberi értelemnek és érzésnek, hanem hálát tud adni azért is, hogy Isten próbára teszi, súlyos helyzetbe juttatja, szenvedésekkel látogatja meg, mert az ilyen már megértette, hogy mindez arra való, hogy lelke megtisztuljon, hite erősödjék, keresztyén élete elmélyüljön. Óh, milyen boldog tapasztalatai vannak az ilyen embernek! Mennyire érzi, hogy Isten közel van hozzá, imádságait meghallgatja s mindig közelebb vonja magához. Tanuljuk meg ezt a hálaadást!

II. Tim. 2:14–26.

Szept. 21. Jer. 40:1–6. Az Úr csodálatosan beváltja Jeremiás életében is azt az ígéletét, hogy akinek utaihoz Ő jóakarral van, annak még ellenségeit is jóakaróivá teszi. (Péld. 16:7.) Nabuzaradán ajánlata olyan, hogy Jeremiás nem is választhat mást, mint azt, hogy visszamenjen a saját, megfogyott, nyomorúságba jutott népe közé, és azok között lakjék. Hiszen ott volt az ő feladata, s ő ahoz hű akart maradni mindhalálig. Inkább hordozta ő is, mint Mózes, az Isten népével való együttnyomorgást (Zsid. 11:25.), mint a babiloniai udvar pompáját és kényelmét, miben része lehetett volna, miután ez a pogány főember is ilyen jóindulatra gerjedt iránta.

II. Tim. 3.

Szept. 22. Jer. 41:1; 42:1–16. Mikor bajban van az ember, akkor hajlandó Istenhez fordulni és mindent fogadni és ígérni arra az esetre, ha Isten megsegíti. S az Úr olyan irgalmas és kegyelmes, hogy még az ilyen föltételes ígéretekhez kötött kérésekre is válaszol. Megjelent az ő akaratát s alkalmat nyújt arra, hogy a fogadásokat és ígéretekkel beváltsák. Isten hosszútűrő, nem veti el mindjárt a bűnös embert, hanem mindenféle utat és módot megpróbál, hogy bűnbánatra, alázatosságra és engedelmességre indítsa. Nem látjuk-e ezt most is, a mi népünk életében, meg a saját egyéni életünkben?

II. Tim. 4:1–8.

Szept. 23. Jer. 43. Mennél irgalmasabb és kegyelmesebb az Ur, annál jobban kitűnik, hogy az emberi szív mily csalárd és mily gonosz. Izrael népe odafordult Istenhez, avval az ígélettel, hogy akár jó,

akár rossz, amit mondani fog, engedelmeskedik. De szíve mélyén el volt határozva, hogy csakis akkor engedelmeskedik, ha az, amit Isten mond „jó”, vagyis az ő gondolatai szerint való. De mivel Isten mást akar, ezt már „rossznak” találja, s nem tartja kötelezőnek, hogy erre nézve is megtartsa az ígéretet. Nézzünk bele a saját szívünkbe, nem kérünk-e mi is néha tanácsot Istentől, holott szívünkben már tulajdonképpen elhatároztuk, hogy mindenestre azt vesszük véghez, amit mi látunk jónak?

II. Tim. 4:9—22.

Szept. 24. Jer. 44:1—8; 26—30. Izrael népe véghez vitte a maga gondolatát, amely ellentétben volt Isten gondolatával. De Isten is megtartotta a maga ígéretét, amelyet arra az esetre tett, ha Izrael engedetlenné válik. Aki Isten iránt engedelmen, az nagy veszedelmet szerez a maga lelkének, mert Istennek a legjobb céljai vannak velünk, s ha mi más célokat tűzünk ki, s Isten világos parancsa ellenére, azok felé futunk, akkor egészen természetes, hogy veszedelembé jutunk. Isten ígéje világosan szól ezekről a veszedelmekről, s int a megfordulásra, a megtérésre, aki nem engedelmeskedik, az maga választotta a veszedelmet.

Tit. 2:1; 7—15.

Szept. 25. Jer. 50:1—10; 18—20. Isten hosszútűrése és hűsége újra meg újra kitűnik Izrael népével szemben tanúsított magatartásából. Engedetlensége és hűtlensége folytán sokszor veszedelembé jutott ez a nép, s Isten kénytelen volt fölemelni ellene dorgáló és sújló kezét. De végkép sohasem zárta el előtte az ajtót, vagyis a lehetőséget a megtérésre. Újra meg újra megújítja szeretetteljes hívogatását, ígéreteit, s mihelyt a nép hallgat a hívogatásra, azonnal teljesíti az ígéreteket. Ne felejtjük el, hogy Izrael számára még most is fönnullnak az ígérek, s hogy el kell jönnie az időnek, amikor azok beteljesednek. Imádkozzunk, hogy Izrael népe minél előbb meghallja ismét Isten hívogató szavát.

Zsolt. 75:5—8.

Szept. 26. Luk. 14:1—11. „Az alázatosság az a kulcs, amellyel a kegyelem ajtaját megnyithatjuk”, mondta egyszer Istennek egy hűséges szolgája. Egyetlen erény sem olyan alapvető a keresztyén életben, mint az alázatosság. Az alázatos ember mindent megnyer, a kevély mindent elveszít. Jézus is azért inti az embereket újra meg újra az alázatosságra, mert tudja, hogy enélkül nem juthatnak át a szoros kapun, s nem mehetnek be a mennyeknek országába. Önmagához sem úgy hívogatja az embereket, hogy: lássátok én milyen szent és milyen dicső vagyok, hanem így: én szelid és alázatosszívű vagyok (Máté 11:29). Jézus dicsőségének csak az lehet részese, aki követi Őt az alázatosság ut-

ján. A Király kíséretéhez csak az tartozhatik, aki a Bárány nyomdokában jár.

Ef. 4:1-6. Máté 12:1-8. Zsid. 4:9-13.

Szept. 27. Zsolt. 68:1—11; 19—21.

Az Úr a szabadításnak Istene. Ezt már Dávid és vele együtt Izrael népe is tapasztalta. Mennyivel inkább mi, akik tudjuk, hogy a nagy Szabadító már csaknem 2000 évvel ezelőtt lejtött a földre, s Őbenne Isten minden ígérete valóra vált. Itt a listárban még csak földi győzelemről, földi áldásokról van szó, de számunkra már van lelki győzelem, győzelem a bűn felett, vannak lelki ajándékok, amelyeket az oszlogat, aki, miután leszállt a mennyből a földre, újra felment a magasságba (Ef. 4:8—10), s kitöltötte Szent-Lelkét, hogy az vezéreljen bennünket minden jóra. Nekünk igazán van okunk örvendezni, vigadni és ujjongani.

Tit. 3:1—8.

Szep. 28. Jer. sir. 1:1—7; 11—16.

Jeremiás sok igazságtalan bántalmat szenvedett el a saját népétől, de mikor a nép, a maga bűne miatt nyomoruságba kerül, Jeremiás teljesen elfelejti a rajta esett sérelmeket, s csak népe baján kesereg. Akármennyit kell is a hívő embernek szenvednie a hitlenektől, sohasem az ő baja nagyobb, hanem mindig az őt bántalmazókat. Mert a hívő embert a szenvedésben hatalmasan hordozza és vigasztalja az Úr, de a hitellen, aki bántja Isten gyermekét, annak hűséges bizonyágtétele miatt Isten haragját vonja magára. Ez a tudat arra kell hogy indítsa Isten gyermekeit, hogy imádkozzanak azokért, akik őket bántalmazzák. Erre tanít bennünket az Úr Jézus is a keresztfán.

I. Ján. 1.

Szept. 29. Jer. sir. 3:18—33. Jeremiás úgy hordozza az Úr előtt népe bűneit, mintha azok az ő bűnei volnának. Megalázza magát és úgy könyörög kegyelemért. De remélni és bízni is tud, várja az Urat és annak szabadítását. Ez az osztályrészük azoknak, akik igazán alázatos szívvel tudnak az Úr elé járulni, akár a saját bűneikkel, akár a másokéival. Az összetörött szívűek mindenkor kegyelemre és meghallgatásra találnak.

I. Ján. 2:1—11.

Szept. 30. Jer. sir. 3:37—44; 55—58.

Jeremiás érzi, hogy Isten igazsága és szentsége a bűn megbüntetését követeli. Épen azért könyörög kegyelemért és megváltásért. Mennyivel jobban megértette ez az őtestamentomi próféta sok mai keresztyénnél azt, hogy megváltásra, Megváltóra van szüksége a bűnös embernek, ha ő maga nem akar bűneiért bűnhődni. A bűn büntetése pedig halál és kárhozat. Ki ne akarna ettől menekülni? Ki ne választaná az életet és az üdvösséget? De ehhez az út csak a megváltáson, a Krisztus keresztfjén át vezet. — I. Ján. 2:12—29. Vargha Gyuláné.

Kiadóhivatal: Piliscsaba—Klotildtelep. A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő.

„Fébé” Ev. Diakonissza Anyaház Nyomdájának nyomása, Piliscsaba—Klotildtelep. Felelős vezető: Fekete Géza.